

ÚJ NEMESSÉG

A MAGYAR HIVATÁSRENDI FEJLŐDÉS MUNKÁLÓJA

Előfizetési díj egy évre:
Tagoknak 3.50 P
Pártoló tagoknak 7.— P
Intézményeknek 40.— P

Alapító főszerkesztő:
vitéz PINTÉR JÓZSEF
Felelős szerkesztő: Gara Imre

Megjelenik kéthetenként
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VII., Rottenbiller-utca 20—22 szám
Telefon: 424—9s1

EZERKILENC SZÁZNEGYVENEDSZER született meg az emberré lett Isten, hogy együttjárja velünk a földi élet ember-útfját. Megosztotta velünk mérhetetlen égi szeretetét a magasabbrendűség minden szépségét, de töviskoronáját is. Nekünk szegény, rokotalan népünknek — minden nemzetek közt talán a legtöbb tövis jutott és kitudja kevesebb lesz-e valaha is. Ezért kerültünk mi hozzá a szegények, a szenvedők Istenéhez a legközelebb. Szomorú öleléssel ölelt magához minket és a más népeknek bőven osztott földi javak helyett nekünk az örökös küzdelem, a végtelen helytállást, az örök őrseget adta. Ez lett fajtánk ősi erénye, népünk örökletes sorsa.

Nem zúgolódunk! A küzdelem férfias szépsége összeforrt napi életünkkel, minden percünkben benne van az íze, megédzett, megerősített bennünket, hogy készek legyünk a holnap legnagyobb harcára.

1941 a szociális megújulás éve lesz! Az lesz, azzá kell tennünk, azzá is tesszük!

De megújulunk magunk is, mert új kort csak új ember hozhat! Az új élet Szociális-Embere a nagy krisztusi úton már elindult, hogy táborába gyűjtse a népeket. Mi is megértettük a kor szavát és küzdelemre, helytállásra született erőnkkel készen állunk.

Megtanultuk, hogy a küzdelem áldozattal jár! Tudjuk! mi mindenért megfizettük és meg is fizetünk. És lesz erőnk a jövőnkért átvészelnünk az átmenet nehézségeit, mert tudjuk, hogy egy tisztább, nemesebb, igazabb világért tesszük. És lesz erőnk a lemondásra, mert tudjuk és hisszük, hogy nem hiába.

A pillanatnyi nyomorúság nem húz le minket. Megfáraszt az út — tudom Testvér! — de hazamegyünk . . . hazamegyünk, hazaérünk és akkor az otthon szép, meleg, emberi békéjében minden rosszat elfelejtünk . . .!

Díszítsük fel mégegyszer magyarságunk szívünk, hitünk minden szépségével, minden erejével életünk karácsonyfáját. Lobogjon a gyertya ezerszám rajta, melegedjen fel fénytől didergő lelkünk . . . csillogjon rajta egy évezred minden dísz, éke, glóriás magyarsága . . . vigyük el . . . , vigyük el a megszületett Magyar Jövő szentelt jászolához, a népünket ölelő áldott Krisztusokhoz.

Testvér, ugy-e elhozod? Ugy-e együtt leszünk, . . . hisz te kész vagy! . . . Te őrt állsz . . . ! Sursum corda Testvér! Fel a szívekkel!!!

Krisztus szociális királysága jöjjön el a Te országod!

A királyok napkeletről

Jönnék királyok
napkeletről,
vagyon náluk
tömfién és myeha,
így vala írva.
Mennek királyok
napkeletre,
vagyon náluk
boldogság, béke,
nem az ajándékért
kapták csecébe. . .

Terjéki László.

A bánat és boldogság forrása ön-
magunkban van. Mi magunk
akarunk boldogok, vagy boldogtala-
nok lenni. Vagy nem így van. Test-
vér? Mit tettél azért, hogy boldog le-
hess? A boldogulás a boldogság első
lépcsője. Mit tettél a boldoguláso-
dért? Megfeszíted-e naponta erőidet?
Összeszorított foggal tudsz-e küze-
dni? Erőt tudsz-e venni vesztesé-
den, lustaságon? Szeretsz-e úgy,
hogy mások is szerethessenek? Lá-
tod-e a jövőd? és céltudatos minden-
nap hangyamákkal dolgozol-e ér-
te? Adjak-e több kérdést? Látod, ez
mind a boldogulás, a boldogság
láncszeme.

Jónak lenni oly jó,
de jót tenni, de méhéhetet-
lenül jó!

Az igazi magyar karácsony, a falu karácsonya szegénynek és egyszerűnek tűnik a város ünnepe mellett. A városban már a korai adventben ragyogásba öltöztetik a kirakatokat, Jézuska-váró gyerekek nyomják fitos orrukat a csillogó üvegtáblákhoz és nem tudják eldönteni, hogy mit kérjenek az angyaltól.

Később a fenyőfák gyantás lehellete tölti meg a városok utcáit; a munkájában elmerült ember egy pillanatra beszívja a távoli erdők illatát, hogy aztán egy sóhajjal visszaterjen a napi robothoz.

És szentesten kigyullad a sok gyertya; családok állják körül a karácsonyfákat, könnyeznek vagy nevetnek, ajándékokat osztogatnak egymásnak. Csöndes beszélgetésben elvonul előttük egy esztendő öröme vagy bánata.

De a gyertyákkal elalszik az ünnepi meghatottság, szenteste, másnapra ragyogó dátum csak, egyéni élmény, mely itt volt és elenyészett s amire ismét egy hosszú esztendeig kell várni.

A városi karácsony az egyes ember ünnepe, ki-ki a maga módja szerint igyekszik megszépíteni és emlékeztetést tenni, leggyakrabban csillogó ajándékkal is.

A falunak semmi sem jut a káprázatos külsőségekből.

A betlehemi kisdud várását itt nem a kivilágított kirakatok jelzik, hanem a harangok rorátéra hívó szava.

Advent első vasárnapjától kezdve a legtöbb falu közösen, mint egy ember készül a nagy ünnepre.

A Jászságban és Kaloosa vidékén például hús nélkül, olajjal böjtölik meg a négy hetet. Általában a hosszú várakozási idő alatt a föld népe még szorosabb közösségbe tömörül, mint az év többi szakában. Ősöktől származott, iratlanul is kötelező szokások, ködös hiedelmek kovácsolják össze e jeles időszakban az egyszerű lelkeket. Kevesebb a külső jel, mint a városban, de a szívekben mélyebbre szánt az ünnep, sokkal nagyobb a közösségre ható ereje.

A magyar paraszt jóformán alig ismeri a karácsonyfát. Helyette inkább búzát vet Luca napján. De ez az ősi szimbólum mindinkább háttérbe szorul a fenyők csillogó díszei mellett.

A magyar

Pedig a nagy különbség ellenére is igen közeli rokonok, egy gondolat keltette életre mindkettőjüket a távol múltban: az életerő jelképezése.

Kezdetleges hiedelem szerint a föld termőereje, minden lét forrása, ősszel visszahúzódik s csak zöldelő fáiban, ágakban marad meg. Így azok ápolása, a házba vitele, káros hatásoktól való óvása jótékonyan befolyásolja a földek hozamát. Másrészt pedig az életerővel telített növényvel való érintés varázslatos erővel bír, gyógyít, termékenységet, egészséget hoz.

E képzet továbbfejlődése a varázsvessző, mely nélkül mágikus alakot a néphit ma nem tud elképzelni.

A zöld ágak, zöld növények téli kultusza évezredek óta kíséri az emberiséget. Ma is élő korábbi formája az angol fagyöngy. A kontinensen, Észak-Európában fenyőgallyak helyettesítették, de gyakran találkozzunk még ma is gyümölcsfágakkal, melyek német vidékeken felecomázva állnak télen a szobában.

Mai értelemben vett karácsonyfáról az 1700-as évek végétől tudunk nyugatról terjedt a szokás. Az ifjú Goethe Strassburgban pillantotta meg először, odahaza Frankfurtban még nem ismerték.

A magyar paraszt lucanapi búzája ugyanebbe a gondolatkörbe tartozik, csak a körülményekhez képest alakult. Örökzöld növény híján a kenyeret adó, legszentebb gabonát esirázattadják ki a fagyos télben, ma már inkább csak tradícióként, mint tudatosan, noha Kaloosa vidékén még az állatoknak adják Vízkereszt után, hogy betegség ne lepje meg őket. Tehát még homályosan dereng az ősi képzet, az erő-, egészségadás.

Karácsonyfa, sarjadó buza egy kis zöldelő folt a télben, az életerő letéteményese és őrzője. De szükség is van rájuk! Ilyenkor, a téli napforduló táján, a hosszú éjszakában feltámad minden gonosz, ártó szellem, fagyos szél képében süvítenek végig a barázdákban, küdenek, tombolnak a föld jótékony erőivel. Nem árt ilyenkor a ház oltalmába hozni a féltve őrzött kincsből, a zöldelő növény képében.

Másrészt pedig december 21-én megfordul az egész év, következik a tavasz, a termékenység időszaka. At kell tehát menteni a jó erőket

karácsony

a következő periódusra is és fel kell serkenteni e szunnyadó hatalmat a gabonamag elvetésével.

De a tavasz ébresztésnek sok más formája is él még falun.

Szintén nagyon ősi elképzelés, hogy lármával, dobogással, táncal is elő lehet csalogatni a föld erőt.

E hiedelem végső menedéket a betlehemes gyerekek ugránczolásában lelt. A falusi karácsony a legjellegzetesebb szokása két ellenkező pólust olvasztott magába. Ősi pogány hagyományok és a bibliai Krisztus születése a parasztság kezén bájos és egyszerű népi egységbe olvadt.

Már a keresztény karácsonyt megelőzően is kultikus események sorozata tapadt a téli napfordulóhoz: a megláncolt, kigúnyolt tél kiűzése a közösségből különböző jelképes eseményekkel. E hagyományok egy része a farsangi szokásokban él tovább, másrészt pedig a betlehemes alakoskodásban lelhető fel.

A parasztyerekek karácsonyi játékaiban még ma is szerepel egy békának vagy öregnek nevezett alak, mely otromba ugránczásaival, bambaságával, gyakran még kifordított állathör-öltözetével is, nehezen volna a keresztény karácsony gondolatkörébe illeszthető.

A pástorok táncá, dobogása, sokszor groteszk mozdulatai nem az egyház szokásaira utalnak. Kultikus eseményeket találtak itt végső helyre a betlehemezésben.

Már a korai középkorban kifejlődött a szentírás jeleneteinek párbeszédes olvasása az istentisztelet alatt. A déli népek temperamentuma ezt hamarosan drámai mozgásokkal is kísérte, így egy különleges műfaj, a misztérium indult virágzásnak. Az egyház papjai, a sekrestyések, később világi ifjak is résztvettek a középkor e templomi előadásain. De éppen a közkedveltség és általános elterjedés következményeképpen e misztériumok anyaga folytonosan bővült, sokszor már egészen világi jelenetek szövődtek a bibliai elbeszélés köré, sőt templomba nem való momentumok is helyet kaptak bennük.

A néplélek különös sajátága, hogy e bájosan öntudatlan képek mellett vaskos kiszólások, a közönség tetszését elnyerni akaró megjegyzések hasonlóképpen a betlehemezés tartozékai. A városi ember

mélyen megbotránkozik e rusztikumokon, pedig a paraszt nem rosszindulatúan használja őket. Az ő életében még nincs oly erős eldifferenciálódás, mint amit a városi illemkódex előír, így az illetlenség fogalma sem mindenben azonos a felsőbb rétegekével.

A falú, a tanya mértéke más, mint ahogy más a karácsonyuk is. Itt nincs fény, ajándék is csak nagyon ritkán. Idegen, vizsga szemmel nézve elszomorítóan sívár ez az ünnep. Néhány eszerép buza az ablakban, az asztal sarkán megszegetten kenyér, alatta szakajtóban a gazda földjeinek összes terményeiből egy kevés, a szobában szétszórt szalma, amiben aludni kell az ünnepen.

A pitvarban kántáló, ugráló betlehemesek, akiknek körmére kell nézni, mert tréfás kedvükben a sonkát, kolbászt is eselenik a füstől, miközben különös rigmusokat hadarnak és néha el is döngetik egymást, csak úgy játékból. Aztán tovább mennek, esengőjük szava elhal a széles, sáros alföldi utcában, s mindig távolabb pislog a papírbetlehem gyertyáskája, amit a fehérszoknyás angyal visz.

Tizenkettő felé valami kis mozgólódás támad a templom környékén, lámpás, subás alakok érkeznek az éjféli misére. Odabenn felcsendül a Mennyből az angyal, meg a Csordapásztorok, aztán elcsendesül ez is.

Csupa apró, jelentéktelen kis történés a város hivalkodó fényéhez képest és mégis a lelkek legmélyét mozgatja meg. Nem beszélnek róla előre és nem is emlékeznek meg utána szóval; a magyar paraszt hallgat érzelméről.

De mégis a közösség nagy összefogó ereje nyilatkozik meg az ünneplésben. A hosszú advent, aztán meg a szigorúan megült Újév és Vízkereszt nem korlátozzák egy esztére a falu karácsonyát, hanem megszentelt, különleges időszakká magasztalják, amely a magyar paraszt lelkébe szánt és emeli szokásoktól és hagyományoktól átítatott magaslata, az egyszerű külsőségeken túl a kollektív áhitat megérzésébe.

Ezért jelent többet a karácsonyi buza a picike ablakban, mint a városi paloták ezernyi csillogó villanygyertyája. Egyik néhány órára szóló szép hangulat, a másik erőt és áhitatot adó, egyszerű valóság.

Ádventi csendes imádság

Az Úr várásának az ideje elfőtt. Decs hajnalon hallgatagon lépnek fiatalok, vének, s felcsendül az ének. Tán tisztul a lélek, mert hisz éden-kertünk utolsó roncsánál, Uram megígérted!...

Terjéki László.

Nézd, mennyi bölcsesség van ebben a kínai mondásban: „Mikor megsodárod és irigyled azt, akit a gyaloghintón visznek és fáj, hogy nem Te ülsz benne — süsd le a szemedet és tekintsz azokra, akik a gyaloghintót viszik és örül, hogy Te nem vagy a hordók között!” Ne irigyelj hát senkit, mert nem tudod, kit irigyelsz és ha Isten csodát téve, Téged ültetne oda — a bentülő láthatatlan keresztjével — talán egy percig sem volnál boldog és nagyon vágytól visszta. Az irigylés helyett inkább dolgozz, tanulj Testvér, tépd, cibáld magad, hogy Te is elérhess mindent. A magyar élet nyitva áll előtted, Téged vár, Téged keres!

Gr. Széchenyi István:
„... egy kell a kettő közül: vagy velő, vagy váll...”

Ki következik szólásra?

Szólásra következhetünk most mi? Magyar lányok? A szentté magasztosult asszonyors — a magyar anyaság jövőendő osztályrészei? Az új magyar jövőendő édes reménységének álmódói?

Azt hiszem — igen.

Mi is készülődünk. Komoly, tudatos munkával, mély elgondolásokkal, nagy akarással és törhetetlen hittel — készülünk.

... Hogy készületlenül ne találjon minket az a nap, amikor könnyes boldogsággal köszönjük meg egy édes anyának, hogy nekünk adja élete büszkeségét, álmainak testet öltött megvalósulását: a fiát.

Készülünk. És fogadalmat teszünk. Megfogadjuk, hogy mindig szentnek tekintjük asszonyi hivatásunkat és méltó asszonya akarunk lenni annak a férfinak, aki törhetetlen akaratával, kemény munkával dolgozik a boldogabb magyar jövő megépítésén.

Mi segítőársak akarunk lenni! Dolgozni tudó és akaró segítőársak. Öntudatos magyar asszonyok, akik elég erősek és elég okosak ahhoz, hogy szembenézzenek az Élet igazságaival, akik nem tántorodnak meg a nehézségek előtt.

Ugye, valamennyien erre az életre készülünk, Testvéreim, magyar lányok?!

Ugye, valamennyien tudjuk, mit bízott ránk az Isten? Többet még a család boldogságánál is: a magyar jövőt!

És tudjuk azt is, hogy a legnagyobb kincs, amit magunkkal viszünk majd az új életünkbe: a mi keresztény hitünk!

Mert igaz boldogság csak az életszentség útján fadhat. Tudjuk, nagyon jól tudjuk, hogy ahol Isten van, ott szeretet is van. És, ahol szeretet van — ott minden megvan, ott nem fáj a lemondás, ott öröm a munka, kacagásba csendül a megelégedés. És ha megpróbáltatásokat hoz az élet — mert hoz, kell, hogy hozzon, hiszen a hit legszebb virágai a kereszt tövében nőnek — akkor ezek a próbatételek nem zúznak össze. A krisztusi szeretet hőseit nevelt gyenge leányokból és asszonyokból — hőseket, akik fényes győzelmeket arattak emberi fegyverek felett, a hit erejével. Nem akarok mást megemlíteni, csupán egy példát, melyet valamennyien ismerünk. Ismerjük mindnyájan Jeanne D'Arc-ot, az orléansi szűzet, Franciaországnak ezt a fiatalon vértanúhalált halt szentjét. A XV. században élt. Hazáját nagy veszély fenyegette. Az ellenséges angol csapatok már kivívták a döntő győzelmet Franciaország felett. És akkor ez a fiatal leány úgy érezte — ő még tehet valamit, ő esodát művelhet, Isten akaratából. És a francia király fegyveres csapatot bízott a leányra, aki Isten erejével esodálatos győzelmet aratott. Hány éves volt ez a leány, hogy egy ország megmentését magára vállalta?

Tizenkilenc éves korában már vértanúhalált halt! Szinte gyermek volt, de az isteni szeretet értetté, hőssé tette.

És győzött!

Mi is győzni akarunk!

Igen, győzni akarunk és fogunk! Ne esodálkozzék ezen senki sem. Reánk talán nem bíz ennyire súlyos feladatokat Isten, nem ad éles fegyvert a kezünkbe és mégis: győzni kell közülünk a legkisebbnek, a leggyöngyöbbnek is, — ott, ahova az Isten állítja.

A mi fegyverünk: a hit és a szeretet. A mi haretünk: a magunk kis köre.

A krisztusi szeretet mindig csak ad — jóságot, szeretet. A krisztusi szeretet nem lehet önző, nem lehet tétlen ott, ahol segíthet. Igyekszik letörölni minden könnyet és őszinte jóakarattal fogja meg a nálánál gyöngyöbbek kezét.

Csak adni kíván. És közben mennyit kap! Arannyal, földi javakkal fel nem mérhető: boldogságot.

A legszebb, a mindent magában foglaló és mindent felülmúló feladatunk pedig: a hit ébrentartása. Természetesen elsősorban önmagunkban. Mint ahogy győzelemre sem gondolhatunk addig, míg nem jutottunk el a legelső és talán a legnehezebben megvívott sikerünkig: a magunk felett aratott győzelemhez.

Soha nem lankadó éberséggel akarunk őrt állani a hit tüze mellett, nehogy egy pillanatra is kialudjék. De ne pislogó mérees legyen az, amire vigyázni fogunk, hanem: tűz. Tűz, amiben benne ég minden, ami rút, tűz, melynek fénye bevilágítja az életútunkat, tűz, melynek melege átjárja az emberi szíveket. Égjen ez a tűz olyan lánggal, hogy ne csak a magunk kis körére árrasszon boldog fényt, de világítson el távolabbi tanyákra is, hogy az ott élők megérezzék édes melegét és ők is gyújtanak hasonló tüzeket.

... Készülődünk.

És a kereszt mellett mindenütt ott látjuk édes, áldott hazánk képét. Végtelenül büszkéek vagyunk arra, hogy éppen magyar nőnek születünk! Büszkéek vagyunk, mikor belelapozunk a magyar történelem dicsőségével és vérrrel irt könyvébe, mert itt olyan magyar asszonyok neveit őrzi a késő unokák hódolatos kegyellete, akiknek emlékéhez méltónak lenni — nem esekély feladat.

Ugye, ugye, nem kell fogadást tennünk arra, hogy a mieinkben és mindenkiben, aki csak hozzánk jön, izzóvá szítjuk a hazaszeretetet? Ugye, ez természetes, olyan természetes, mint az, hogy szeretjük az Istent?

Akkor rendben van... akkor jól készülünk.

És, ha valamennyien így készültünk, akkor remélhetjük, hogy boldog magyar jövővel áld meg minket az Isten!

Buday Éva.

**A márt megoldjuk, a jövőt kibarcoljuk —
És helytállunk mindenütt!**

A te nemesi okleveled!

Ha szakmádba léptél, a nemes céh tagja is lettél ez az első lépésed új életed felé ez az első kiváltságod.

Mint céhtag becsülettel élsz és becsülettel halsz. Becsület dolga a tanulásod, a műhelymunka, az otthoni életed becsület dolga bajtársad felelőse, támogatása, nevelése. Ha becsületed eljátszottad, kiközösít a céhed, de az egész magyar ifjúság is. **V i g y á z z** szomorúbb ez mint a halál.

Tudj meg, hogy az új magyar élet csak az ész, a munka és a jellem kiváltságát ismeri. Előkelőséged ez a három szabja meg.

Számold hibáiddal! Küzdj ellen a nap minden percében. Sohase feledd, te Szent Imre herceg lovagja vagy.

Tessed-lelked, tehetséged, életed a magyar hazáé. A haza számontartja minden fiát, hogy odaállíthassa ahol a legtöbbet használ. A legmagasabb polc a tied, ha becsülettel feldolgozod magad, mert a te munkád a Te ajándékozta, a céhszellem a Te nemesseged.

Iparpolitika

„A gazdasági pályát becsületes kenyérforrássá teszem a keresztény elem számára.”

A miniszter beszélt

Keresztény gazdasági körökben nagy megnyugvást keltett Varga József kereskedelmi és iparügyi miniszter két költségvetési beszéde, melyben a legélesebben kihangsúlyozta a keresztény gazdasági politika érvényesítésének sürgősségét. A miniszter beszédeiben mindkét alkalommal kijelentette, hogy a kormány minden rendelkezésre álló eszközzel arra törekszik, hogy a gazdasági életet kereszténnyé és magyarrá tegye.

Az iparügyi tárca vitájában Varga József miniszter beszámolt arról, hogy az elmúlt költségvetési évben a magyar ipari termelés soha eddig el nem ért csúspontra emelkedett. Megnőtt az iparban foglalkoztatottak száma is. A munkáslétszám meghaladja az egy-milliót.

Iparpolitikai céljaink elérése érdekében elsősorban a szervezkedésre vonatkozó intézkedéseket kívánja megtenni. A kor követelményeinek megfelelő kartell törvényt akar tető alá hozni. Gondoskodni kíván kényszerkartellek életre hívásáról és felállítását a munkakamarát. Az Erdélyben megszüntetett ipartestületek újból való felállítására érdekében megtörténtek a lépések. A szövetségi rendszert fokozottabban kívánja az ipar szolgál-

latába állítani. Bejelentette a munkaközvetítés államosítását, a kisiparosság életkörülményeinek megvizsgálását s hangsúlyozta, hogy a kisipar és a háziipar nyersanyagellátását igyekszik biztosítani, annál is inkább, mert az ipar együttesen 720 millió pengő értékű termelést jelent. Rendelkezett aziránt, hogy a keresztény iparendélyt kérők számára az elsőfokú hatóság sürgősen kiadja az engedélyeket.

A miniszter a kereskedelmi tárca vitájában bejelentette, hogy a cukornál és a petróleumnál már bevezetett körzetrendszert tovább fogja fejleszteni. A vonatkozó rendeleteket a közeli jövőben kiadja és ezzel kapcsolatban mind a nagykereskedelem, mind a kiskereskedelem további keresztényesítését hatalmas lépésekkel viszi előre. Igéretet tett, hogy mindazoknál a kormányzati ténykedéseknél, amelyek a kereskedelem szabályozását, az áru- és hitelezést biztosítják, a jövőben még erőteljesebben érvényesíti azt a törekvést, hogy a kereskedelmi pályát a keresztény magyar elem számára becsületes kenyérforrássá tegye. A kereskedőképzés színvonalának emelése érdekében fontosnak tartja a könyvvezetésben és kalkulációban való jártasság fokozását.

A blokád nem érte váratlanul a nyersanyagellátásunkat

— Az anyagellátás tekintetében a kormány a háború kitörését megelőző évben felkészült úgy, hogy a blokád már nem ért bennünket váratlanul. Az angol blokád, amely később kiterjedt az egész kontinensre, lehetetlenné tette a tengerentúli behozatalt és így ettől kezdve csak a meglévő készletekkel, illetve a kontinensen található anyagokkal lehetett számolni. Megvalósítottuk az irányított anyaggyártást, amelynek lebonyolítására előbb anyaghivatalokat, majd ezeket átalakítva, anyaggyártó bizottságokat szerveztünk. Jelenleg 19 ilyen bizottság működik együttesen az érdekeltekkel.

— A munkásvédelemre a legnagyobb súlyt helyeztük. Eddig ötvenhárom iparban és több bányászati ágban vezették be a legkisebb munkabért. A munkaidő kérdését is az ipar területének 94 százalékában szabályozták. A szociális helyzet javítására is számos intézkedést tett. Tavaly 15,400,000 pengő családi pót-

lékot fizettek ki. Az idén már eddig kifizetésre került 9,600,000 pengő családi pótlék.

A kézművesipar támogatása

— A kisiparosság életkörülményeinek vizsgálatára is meg fog indulni a munka, mert 230,000 kisiparos valódi helyzetének megismerésére van szükség. A munkaalkalmakat szaporítja a kisipari export. A Kisipari Kiviteli Intézet 1,300,000 pengő értéket szállított külföldre tavaly. Behatóan foglalkozik a kisiparosok hitelezésével. A bankszerű fedezetel nem rendelkező kisiparosok hitele számára 2,5 millió áll rendelkezésre a helyi hozzájárulásokon kívül. A minisztérium gép-, szerszám- és pénzgéppel is támogatja a kisiparosokat. A múlt évben 442 ipari szaktanfolyamot tartottak. A háziipar is életerős. Exportforgalma még a mai nehéz viszonyok ellenére is elérte a 4,360,000 pengőt, még az idei sem marad el emögött. A leszerelt kisiparosokat kölcsönökkel és segítséggel támogatja. Az üzemi költségvetési nyereséget hasznos beruházásokra fordítja.

Az iparosok aggkori biztosítása

— A kormány szociálpolitikai programjának legfőbb pontja a munkaközvetítés államosítása. Ennek végrehajtó szervét, az Országos Munkaközvetítő Hivatalt létrehozzák. A székház építésére szolgáló telek megvétele és az építkezési költség biztosítása van. Ebben az intézményben akarja elhelyezni az Országos Ipari és Bányapénztárt és a nyolc külön ipari családpénztárt.

— A kézműesség öregségi biztosítása nagy haladást tett. Az IPOK összegyűjtötte az erre vonatkozó adatokat. A trianoni Magyarországból kivándoroltak közül a 65 évnél idősebbekről, akiknek létszáma az iparos-özvegyekkel és árvaikkal együtt 9000 főt tesz ki, kell gondoskodni olyan összeggel, amely, ha a segítséget fejenként havi 30 pengőre méretezzük, 12 ország minden egyes kisiparosára havi 150 pengős terhet jelent.

A miniszter beszédét azzal fejezte be, hogy törekvése ipari életünk megsegítésére és a benne foglalkoztatottak helyzetének javítására irányul.

Az iparosrend hivatása

Irta: DR. KOVALÓCZY REZSÓ
az Ipartestületek Országos Központjának főtítkára.

A szeretet ünnepének küszöbén lapozgatom a firenzei Giovanni Papini lángoló tollal megírt könyvét: Krisztus történetét.

Ez a könyv nem tudományos történelmi munka, hanem a modern embernek hívó lélekből fakadó büszke és egyben alázatos hitvallása. Művész és költő a könyv szerzője, aki megrendülve az élet mélységei és szakadékaik felett, lázasan keresi az igazságot és értelmet a földi és égi dolgokban egyaránt.

Ebben az ihletett könyvben néhány megindítóan szép mondás van Jézus iparosmivoltáról és a kézműves-ipar nemes hivatásáról.

Olvasókat kézműiparosok ezt a néhány sort, mert a mindennapi élet nehéz küzdelmében a megnyugvás, szeretet és béke szellemét sugározzák.

„Nem szabad soha feledni — írja Papini — hogy Jézus mesterember volt s Mesterember fogadott fia. Nem szabad elhallgatni, hogy szegénynek született abból a néposztályból, amely a két kezével dolgozott és hogy Ő is kezemunkájával kereste meg mindennapi kenyerét.”

„Ezek a kezek, amelyek megáldották az együgyűeket, amelyek meggyógyították a belpoklosokat, amelyek megnyitották a vakok szemeit, amelyek feltámasztották a halottakat, ezek a kezek, amelyeket átfúrtak a szegek a keresztfán, olyan kezek, amelyek a munka izzadságában fűrdtek, amelyek érezték a munka kábulatát. Kezek, amelyek forgatták a munka szerszámaikat, amelyek szegeket vertek a fába: iparoskezek.”

„Jézus az anyag munkása volt, mielőtt a lélek munkásává lett volna. Szegény volt, mielőtt a szegényeket asztalához hívta volna Országának ünnepére. Királyok leszármazottja létre asztalosmester műhelyében élt.”

„Jézus mestersége a legrégibb és legszentebb mesterségnek egyike. Az asztalos és az egyéb kézművesek a legbensőbbben összeforrtak az ember életével, a legártatlannabb és a legvalóságosabbak.”

„A harcos zsviványá fajúhat, a tengerész kalózzá, a kereskedő kalandorrá. De a kőműves, a kovács, az asztalos nem lesznek, nem lehetnek árulókka. Nem fajúhatnak el. A legmindennapibb anyagokkal dolgoznak, ezeket kell átforgatni, mindenki szemeláttára, mindenki hasznára, látható, szilárd, igazi eszközökké. A kőműves építi a szegénynek a házát, a király házát, az Isten házát. A kovács tüzesíti és hajlítja a vasat, hogy ekét adjon a földművesnek, kalapácsot az ácsnak. Az asztalos fűrészel és szegezi a fát, hogy kaput csináljon, amely védelmezi a házat, hogy ágyat csináljon, amely pihenést nyújt.”

„Jézus, az asztalos, ifjú korában eféle dolgokat csinált a keze munkájával. Miközben a fehér forgács egymásután kunkorodott ki a gyalu alól s a fűrészpör hullott a földre a rászpoly csikorgó ritmusára, Jézusnak gyakran kellett gondolnia Atyja ígéretére, a proféták jóvendőseire és arra a munkára, amely a lélek és az igazság munkája leszén.

A mesterség megtanította arra, hogy élni annyit tesz, mint az élettelen dolgokat élő és hasznos dolgokká formálni, hogy az anyag, ha feldolgozzák, értékessé, kedvessé, az emberek segítőjévé változhat, szóval, hogy megmentsük, meg kell változtatni. És hogy amint egy göröcsös, földes fatömbből ágyat farag az iparos, azonké-

pen lehet a mennyek országa részére igaz emberré formálni a lezüllött bűnöst.”

Igy ír Papini az Asztalosról.

Kézművesiparosok, amikor alázatos lélekkel meghajoltok a betlehemi jászol szent bölcsője előtt, *legyetek büszkék mesterségetekre, amely a Megváltótól jutott el tihozzatok. Szent ez a hivatás és mesterség, mert Isten fia adott példát rá, mert az embernek jót és szépet nyújt, meleg szobát, bűtort, élelmet, ruhát, cipőt, munkaszerszámot a megélhetéshez, kultúrát, civilizációt, békességet, emberibb életet.*

Legyetek büszkék arra a munkára, mert ennek a mesterségnek végtelen a multja és végtelen a jövője, amíg ember él a földön. S ha ma száraz és sokszor könyvnyel áztatott is a kenyér, amelyet mesterségetek, munkátok nyújt nektek, és családotoknak, biztatok a jobb magyar iparosjövőben, mert erre szent jogotok van. De legyetek méltók is e szent joghoz, tanuljátok és tökéletesítétek nemes mesterségeteket, hogy e jogot érvényesíteni tudjátok.

Jézus szent keze munkájával iparosmester, szívének szeretetével és lelke felségével minden idők és világok örök mestere.

A szeretet ünnepén az Ő szíve szeretetének melegsége gyűjtson áldáshozó tüzet minden iparos lelkében. *A béke és a szeretet vezesse a magyar iparos munkáját Isten nagyobb dicsőségére és sokat szenvedett Hazánk boldogulására.*

Búcsúszunk

SZABÓ MIHÁLY szövetségi dékántól, az ország minden Egyletében közsismert, kedves Miskától, akit a szövetségi szolgálat más örhelyére állított az országos Elnökség. Országjáró útján mindig a küldetés szent hitével indult. Jó munkát is végzett. De láttuk sokszor lehangoltan megtermi. Pedig ez nagy szó volt a mi Miskánknál. Nagyon nem volt rendben az, amit látott, de nem nyugodott addig, amíg rendbe nem hozta. Tipusa a felfelé törő, mindig tökéletesedő embernek. Olvas, dolgozik, tanul, keményen, céltudatosan. De így is ítél meg mindent és mindenkit. Nála egy mérték van: fejlődik-e és mennyit fejlődött. Mérhettelenül hisz az iparosifjúság magasabbrendűségében. Szinte megható ez a hite. Igen megható, de vajjon helytálló-e? Hiszen ha Szabó Mihály volna valamennyi. De legtöbben süketek, Miskám! . . . süketek és vakok. Jó, hinni kell, hisz olyan idöket élünk, hogy észre kell térni az embereknek, hisz végre talán az iparos ifjúság is felenged haladós dermedtségéből, talán a fejlődő céhszellem élökké varázsolja öket, talán az a mérhetetlen energia, szeretet, törődés, amivel az Uj Nemesség látott a munkájához, mégis kiteljesíti a reményeket.

Higgyünk Szabó Mihály, higgyünk és dolgozzunk tovább . . . tovább, hisz nekünk a hit és munka a kenyérünk. Minél keserűbb ez a kenyér, annál édesebb a munka, mert ez a munka él és éltet . . . sokakat, tízezreket, százezreket éltet. A jutalmunk úgysem lehet más, mint az, hogy adhatunk. Adni . . . mindig csak adni, adni tudni . . . fejedelmi jutalom. Ugy-e, kedves Szabó Mihály testvér, fejedelmi jutalom!!

Csak a jó Isten óvta meg a magyart a liberálizmus végső csapásaitól. A XX. század kevert szemléle ügyesen használta ki hiúságunkat, lelkesedésünket, közreestésünket és pártokodásainkat. Művészetével és irodalmával sikerült kiölni a magyar hitet, a magyar beszűletet és a magyar erényeket. Filmjeivel, színházaival kacéran csalta bele a magyar ifjúságot a könnyelmű, meggondolatlan, ledér életbe. A munka másodrendűvé vált a szórakozással szemben. Így a tisztes ipar is egyre mélyebbre süllyedt. A nemes céheszmék elvesztették értéküket. A tudás, a munka öröme és dicsősége üres szavak lettek. S kivették azokat, akik az élet szentségeit hirdették. Így a lelkek sívá-
rak lettek és az értelem sem látott kenyérgondnál egyebet.

De jött az isteni gondviselés. Nehéz történelmi pillanatok elé állította a magyart. És mint a kicsiny falvakban az esti harang, megcsendült eggesekben a magyar lelkiismeret, hogy új életet hirdessen. Olyan életet, mely képes megoldani a feladatokot. S ma már ott tartunk, hogy mindenki magyarságát hirdeti. A magyar ruhák egyre divatosabbá lesznek. És a magyar műsoros estek egymást váltják. A magyar szalmaláng újra ég, lángol és bevilágít egy szent, titkos jövőt, mely felé ezren rohannak ezerfelé úton. Félős, hogy mire rátalálnak az egyetlen igaz útra, a láng lelohad és sötétség lesz újra. És eltévedünk ismét, mint már annyiszor!

Nektek, fiatal iparos barátaim, tisztán kell látnotok az igaz magyar utat, mert a ti két munkás karotoknak kell azt kijavítani ott, ahol az évszázadok megrongálták. De hogy kijavíthatóak, meg kell ismernetek ezt az utat. Rá kell lépnetek és akkor látni fogjátok, hogy az az erények drágakövével van kirakva. Őseiteknek a legdrágább kincseiből, erényeiből. Ezeket az erényeket egyenként meg kell ismernetek és akkor öntudatra ébred bennetek az igaz magyar. Rájöttök arra, hogy nincs mit szégyelnetek, mert olyan gazdag örökséget hagytak rátok őseitek, hogy büszkén kiállhattok bármely nemzet fia mellé, mert módosabbak vagytok lelkiekben náluk.

De, hogy módosabbak is maradjatok, nem szabad megállnotok a lelkesedésnél. Ne csak a szívetek legyen magyar, hanem az értelmetek is, mert csak akkor tudtok magyarul

cselekedni. Az értelmetek pedig csak úgy lesz magyar, ha kemény tanulással igyekeztetek megtanulni mindazt, ami magyar. Ismerjétek meg a magyar történelmet, a magyar földrajzot, a magyar népet. Keressétek fel a magyar szépségeket. Kutassátok ki iparágaitok történetét, ismerjétek meg elődeitek beszűletét, munkáját, kilátását és példájukból merítsetek erőt. Mert lélekben kell új-jászületnetek, ha az új magyar életnek öntudatos iparosai akartok lenni! Az új nemességek csak így fejlődhet ki.

Ma tehát, amikor annyian csálnak az új magyar cél felé, te fiatal magyar ne hallgass a zenészes szavakra és ne állj be a csupán lelkese-
dők sorába, hanem öntudatosan igyekezz kiépíteni magadban a becsűletet magyart, a jellemes hittel teli magyart. És ha ezt kiépítetted, akkor értékes tagja leszel azoknak, akik az igaz magyar úton haladnak. A dolgozó, lelkiekben gazdag, csendben menetelőnek.

Ezt kéri tőled most a magyar sors.
Geng István.

*

AZ ÚJ NEMESSÉG

ifjúsága részére irodalmi pályázatot hirdet, iparos, egylet, vagy céh tárgyú novellák, versek, vidám történetek írására. I. díj 100.— P. II. díj 50.— P. III—IV. díj 25—25 P. Pályázati határidő :1941. január 1. Most minden titkos írónk, költőnk lépjen elő, mert az új, gyönyörű Új Nemességbe írni, dolgozni, annak munkatársának lenni igazán kitüntetés. — Fiúk! Eddig megcsillogtatott tehetségtek a legszebb reménnyel tölt el. Nagy ifjúsági irodalmi életet akarok. Előre tehát, dolgozni, dolgozni, tanulni, írni és az Új Nemességet terjeszteni, mert január 1-től 16 oldalon már 5 oldal tiszta irodalmat akarunk adni. Magyar üdvözet Mindnyájatoknak!

Rácegres, te régi öreg pusztas véres szemű béres emberek, Úgy emlékszem rátok, mint mikor még gyerek voltam, nagyon kis gyerekek Őcsém tán a kévét dönti sorba, hugom szegény kékszemű leány. . .

Virágot szed ábrándos szemekkel nyári este, tavasz hajlatán. S este, mikor ezüsthidat épít a köd ágyad főie vén Sió, Belesir a szél az esti csendbe: Küzdelmes az élet itt, de jó. Rácegres, te régi öreg pusztá álmkóros, furcsa szemekkel úgy állsz ott a Sió-parton, mint az éji őr kit elért a reggel . . .

Kopré József.

Karácsony van . . .

Most karácsony van és öröm van, halk zsoldár símogatja a zagyva színeket és végtelen köd töri az örök szeretet messze csillogó csillagfényét. Ködben hullanak a pici hó-pelyhek a sáros földhára és roz-zant házra síma, fehér mázt vonni és tisztára mosni az életet a Gyermekek előtt. Most karácsony van és öröm van, lassan szállnak a fehér hó-pihék néha vihar szórja, szél kergeti szét — néha egy gyerek örtül és egy anya sír . . .

Szegedi Török István.

„...Azért vagyunk itt a földön,
 hogy valamit tegyünk vagy
 egyáltalán nem vagyunk itt!...“
 (Ruskin.)

A magyar társadalom 5,146,561
 pengőt gyűjtött az árvízkarosult
 honfitársak részére. Az Állam
 3,500,000 pengővel járult hozzá a viz-
 szabályozáshoz.

3725 házat már felépítettek,
 7,673,301 pengő költséggel és 8550 há-
 zat alafalaztak.

F eljődik iparunk. 1914-ben a
 trianoni Magyarország területén
 2080 ipartelep működött. 1938-ban
 3990 volt az ipartelepek száma. Fel-
 vidék és Kárpátalja visszacsatolásá-
 val 4322.

A munkanapoknál 14 millió és a
 munkaóráknál 94 millió volt a növe-
 kedés 1938. statisztikájával szemben.

A z utolsó békeévben, azaz 1913-
 ban a magyar ipar 1.9 milliárd
 pengő értékű árut termelt; ez az
 összeg 1937-ben 2.9 milliárdra, 1938-
 ban 3 milliárdra és 1939. évben 3.6
 milliárd pengőre emelkedett.

A Nemzeti Önállósítási Alap ön-
 álló existenciákat teremtésére
 és támogatására, 3,160,000 pengőt jut-
 tatott kölesön formájában.

A z elmúlt évben 6474 tanoncfiu,
 illetőleg tanonciané teremtésült
 2-3 hetes ingyenes OTI üdültetés-
 ben. Ez 90,000 gyógyüdültető napot
 adott a fiatalok biztositott tagok
 részére.

67,000 családfő vette igénybe az
 50 százalékos utazási kedvezményt
 fizetéses szabadsága tartamára.

N égy év alatt 140,000 katasztrális
 hold föld került keresztény kis-
 ember kezébe. Ez 5096 ingatlan,
 139,777 katasztrális hold kiterjedés-
 ben és 1357 lakóházzal.

De ez még reméljük, csak a kez-
 det.

G azdatartozások rendezésére 10
 millió pengőt fordított 1940-ben a
 Pénzügyminisztérium. (Az utolsó
 5 évben összesen 85.5 millió pengőt!)

1940-ben megszületett az embersé-
 ges rehabilitációs törvény. Eszerint
 az egyszer elítélt embert büntetlen
 előéletűnek nyilvánítják, ha későbbi
 szolid életével a korábbi botlását
 jótáette.

A z elmúlt két év folyamán 742 új
 elemi iskolai tantermet építte-
 tett a Vallás- és Közoktatásügyi
 Minisztérium 5,685,752 pengő költsé-
 ggel.

V annak idők, amikor a történe-
 lem felkínálja a nemzetnek a
 lehetőségeket. Ilyenkor jóvá lehet
 tenni az elkövetett hibákat, ki lehet
 pótolni a mulasztásokat és új alap-
 köveket lehet lerakni, amelyeken
 felépülhet a boldogabb jövő.

Amde a nemzet különböző rétegek-
 ből áll. Szükséges tehát, hogy min-
 den réteg vállalja azt a feladatot,
 amelyet fajtája jövője megkíván. A
 magyarság a mai súlyos időkben in-
 dult el a megújodás felé. És ebben
 a nagy átalakulásban az iparossá-
 gra igen fontos szerep vár. Kialakí-
 tani a megértő, harca kész és erős
 tudással, akarattal, képességekkel
 rendelkező magyar iparos társadal-
 mat.

A feladat gyönyörű, mert a cél
 nemcsak az, hogy külső megjelené-
 sében rokonszenves, előkelő és értel-
 mes legyen a magyar iparosság, ha-
 nem annyit is jelent, hogy szellemi-
 leg képzett, erkölcsileg tiszta és emel-
 kedett gondolkozású társadalmi ré-
 teggé fejlődjék. Így aztán öre, irá-
 nyítója és megőrzője lehet mindama
 értékeknek, amelyek a magyarságot
 az átlagnemzetek fölé emelik. Mert
 soha ne felejtjük el, hogy kevesen
 vagyunk, tehát a minőségben kell
 nagyokká lennünk.

Most következik a súlyos kérdés,
 mit ér a magyar iparos? Van-e ké-
 pesség benne, amely záloga elhiva-
 tottságának? Tud-e olyan társadalmi
 réteget nevelni magából, amely a
 magyar előrehaladás nehéz útját
 becsülettel meg tudja járni? Azok,
 akik felületesen néznek szét a ma-
 gyar iparosok között, bizonyára nem-
 mel felelnek.

Pedig nem egészen úgy van.

A nagy dolgokhoz nagy lélek kell.
 A lelket pedig a képzelőerő teszi
 naggyá. Együttel önállósítja, fel-
 emeli látókörét nagyobbítja, erősíti
 a nehézségek óráiban és kitartóvá
 teszi a küzdelmekben. Ezeket tartsuk
 szem előtt és úgy nézzünk a dolgok
 mélyére.

A magyar iparos egyik legna-
 gyobb értékre az önállóságra való
 törekvés. Mesterré lenni, ez lebeg hi-
 vatásként a szeme előtt. Nem akar
 a más alkalmazottja maradni, hogy
 ne kelljen önállóságát örökre felad-
 ni. Ez az erős törekvés teszi öntuda-
 tos iparosokká, akik a nagy megpró-
 báltatások idején érzik, hogy a haza
 testén keresztül a saját önálló léte-
 zésüket is védelmezik mind a harc-
 mezőkön, mind a társadalmi harcok
 útvesztőjében.

Önállóságra való törekvését az is
 erősíti, hogy egyéni izlése van, amit
 szeret belevinni munkájába. Ez az
 egyéni izlés teszi értékessé, ismert-
 té és kedvelté a magyar ipar termé-
 keit. Olyannyira, hogy a világgia-
 con is teret követel magának. Hogy
 mást ne említsünk, a világszerte
 agyon-reklámozott „Bata“ cikkeit is
 nagyon sok helyen háttérbe szorítot-
 ta a magyar cipészipar.

Az egész országban kialakult le-
 gényegyletek kultúrmunkája bizo-
 nyítja a magyar iparos szépérzékét
 és egészséges művészi izlését. A be-
 futott értesítésekből kitűnik, hogy
 ezek a vidéki gyerekek, nem a kül-
 földi léha termékeket ápolják kul-
 túrtörekvéseikben, hanem a szintiz-
 ta magyar művészetnek adnak hang-
 got másoros estjeiken. Ezekkel pó-
 tólják a színházat nélkülözhető
 vidéki társadalom lelki nevelését.

N em hal meg tehát a magyar ipa-
 rosság, mert nem „tudomány
 nélkül való“. Széchenyi sötét-látása,
 mint komor felhő, már foszlófálben
 van. Gyűlnak a sugarak a vidéki
 egyletekben és lelkes ifjak csoport-
 jai, mint megannyi bárányfelhő,
 de-rüsbbe teszik a magyar égboltoza-
 tot.

Előre hát magyar iparos ifjúság!
 Az értékeket Isten oltotta belétek,
 az Isten oltóvesszeje pedig nemes és
 időt, viharokat álló. Vállaljátok szí-
 vesen a feladatokat, bármily áldoza-
 tosok azok, fönt nem felejtik el je-
 gyezni az órákat, amit a hazáért, a
 nemzetért dolgoztok. Az isteni gond-
 viselés kiosztja a jutalmakat. És az
 lesz majd a munkátok értékére,
 amennyivel általa előbbre halad a
 magyar megújodás.

Terjéki László.

A szociális társadalom parancsa:
 Jobb szociális társadalmat
 nyújtás: tégy jót felebará-
 toddal!

A nemzeti munkaállam felé

RAJNISS FERENC DR.

országgyűlési képviselő, az Új Magyarország főmunkatársa.

(II.) Amit ma politikában, tudományos emelvényben ismerünk, ennek a fejlődésnek a következménye. Nem igaz, hogy az emberiséget a bankkal és a pénzzel tették naggyá, hanem igaz, hogy a feltalálók erejével, a fanatikus emberek nagyságával.

A fejlődés további folyamán ehhez a triumvirátushoz került az elektromosság, testvéreknek a turbinák, a dinamók és a Diesel-motorokban elvezetett a mi korunkhoz. Megfordították az emberiség egész szociális életét. Fegyvert adtak az európai ember kezébe messze, távoli gyarmatok elfoglalására. Anglia után Amerika, Németország, Ausztria, Magyarország, Olaszország és Japán iparosodása következett be a világháború előtti korszak esodájára, de a világháború fellepésére is. A világháború első lázadás a politikai és gazdasági rend ellen, amely nem sikerült és ami most — úgy látszik — sikerülni fog. A világháború után a technika fejlődése még nagyobb volt, még lendületesebb, mint a világháború előtt. De kegyetlenebb is. A fejlődés folyamata egy percére sem állott meg. Nem szűnt meg a világháború után, mind ennek a háborúnak a kitöréséig.

Az emberi erő, az emberi energia helyét a mesterséges fejlesztett energia vette át. 1930. körül F. R. Low készítette a világ elsődleges erőforrásairól statisztikát, amely szerint

Amerika	704 milliót,
Anglia	175 milliót,
Németország	175 milliót,
Franciaország	70 milliót,
összesen	1.124 millió lóerőt

használtak gazdasági életüknek a fejlesztésére. A világon van másfélmilliárd lóerő = 9 milliárd ember erejének megfelelő mechanikus energia. 9 milliárd erőrabzolga szolgálja az emberi szükségletek kielégítésének gigantikus munkáját. Ez azt jelenti, hogy a technika se-

gységével munka nélkül paradicsomi állapotban élhetnek mindenütt az egész világon. A világ legnagyobb kultúrnemzete Görögország volt. Nagysága teljében 5 millió szabad ember 12 millió rabszolgát tart. A mai amerikaiak fejenként 300 rabszolga ereje áll minden egyes ember mögött. Megváltozott életünk új iparokat jelent, régi iparokat elnyomott, nem is a nagyiparnak, hanem a hitelszervezetnek kepeben. Az életünk világképe megváltozott. A technikai fejlettség teszi lehetővé annak kényelmi berendezettségét. Otthon elektromos fény, gőzfűtés, fürdőszoba, ventilátor, vízvezeték, gázresó, villamos vasaló, óra és ezer kis használati tárgy. Az utcán a kövezés, csatornázás, hidak, villamos, autóbusz, gépjárművek, acélból, betonból, üvegből épült házsodák. A munkahelyen töltőtoll, írógép, telefon, számológép s a racionalizálás esodái. A szórakozásban és utazásban a vasút, a repülőgép, a rádió, a mozi stb., stb. A mindennapi életben: szerszámgépek, szövő-fonógépek, az acél- és vasipar gépei, rotációs gépek, erőművek 30, 40 és 200.000 lóerővel. Traktorok, gőzszántógépek, eséplőgépek, arató-, vető-, hámozó-, daráló-, fosztógépek a mezőgazdaságban; daruk, gőzlapátok, pumpák, gőzhengerek az emberi munka megkönnyítésére; mikroszkópok, orvosi műszerek a laboratóriumokban és kórházakban; ágyúk, tankok, páncélosvonatok, csatahajók, tengeralattjárók, kézfegyverek a hadseregnél; egy végeláthatatlan sora a gépeknek, mérhetetlen esodálatos fejlődés, amely nem szűnik meg többé.

Ez a gép jövője: egy mérhetetlen esodálatos fejlődés, amely nem szűnik meg többé. A legtöbb ember nem is tudja áttekinteni, a modern ember nem tudja értékelni. Egy iparosnak nagyobb a fogalma arról, hogy mi a modern élet, mint a művelt úri embernek. Mert ha rossz a villany, az utóbbi nem tudja megjavítani, de az iparos, ha nem is tudja megjavítani, de tudja miről van szó. A művelt ember egy idegen világban él, amelynek a titkait tulajdonképpen nem ismeri. (Folyt. köv.)

Korszzerű kisipari hitelpolitikát!

A hitel legelső feltétele a bizalom, amelyet a kisiparnak is meg kell teremtenie a maga számára. Ezt megteremtheti elsősorban a becsületes szakmabeli munkásságával s ennek kapcsán mindazokkal az eredményekkel, alkotásokkal, melyekre büszkén hivatkozhat, melyek az ő nevéhez és kezéhez fűződnek. Néhány évvel ezelőtt szinte az utópiák világába tartozott a munkahitel. Manapság ezek a munkahitelek egyáltalán nem tartoznak a ritkaságok közé és különböző hitelszervek, így többek között az IOKSz is foglalkozik ilyen hitelek nyújtásával.

Aki ismeri az ipari kalkulációt, az jól tudja, hogy a kisiparosmester, ha nyugodtan tud dolgozni és megfelelő tőkét biztosítanak munkájához, szinte szárnyakat kap a munka-

képessége. Ezzel az idők folyamán olyan haszonra és tőkére tud szert tenni, hogy később már a saját lábán is megállhat.

A munkahitelek nagyobbítása és sűrűbbé tétele tehát olyan cél, amelyre nemcsak a kisiparosoknak, hanem a hitelt nyújtó szervezeteknek is egyaránt törekedni kell.

A Nemzeti Bank váltóhitel keretében már ma is sok százezer pengő forgalmat bonyolít le az iparoság.

A keresztény kézművesipar talpraállítása érdekében feltétlen szükséges a közleplejratú hitelrendszer sürgős bevezetése.

Nem kell a közleplejratú hiteleknek nagy, két-háromszázezer pen-

gős összegekre gondolni, mint erre számtalan példa volt a multban, mert ezek rendszerint beteg üzletek. Sok esetben 20—30 ezer pengővel esodás vállalkozásokat lehet létesíteni. Reméljük, hogy nincs már messze az idő, amikor a kézművesipar számára is folyósítanak közleplejratú hitelt s ha ez bekövetkezik, a magasabbrendű kisipar újjászületését jelenti.

A mezőgazdaságban már meg is valósították ezt a hitelfajtát. Az ideai költségvetés keretében mintegy 35 millió pengőt állítottak be, közleplejratú hitel formájában a mezőgazdasági termelés előmozdítására. Az új idők szelleme tehát már jelentkezett és reméljük, hogy a kézművesipar sem lesz mostohagyermek az új magyar életnek.

ASSZONYOM!

Egy érdekes régi könyv került a kezembe a napokban. Müller Johanna nevű asszonyság írta, aki Mária Terézia korában, jó kétszáz évvel ezelőtt élt Bécs városában.

Müller Johanna böles, okos asszony volt, tanácsai pedig ma is — holnap is, talán örökéletien helytállóak. Hallgassák meg őt!

Könyvének egyik érdekes fejezete, amelyben a fiatal asszonyokat oktatja ki helyes, észszerű és hasznos viselkedésre mind férjükkel, mind annak szeretett atyafiságával, valamint a világgal és annak rendjével szemben.

„A fiatal asszony legyen mindig jólelkű, szorgoskodó, érdeklődő és ragaszkodó az ő férje urához. De ne vigye ezen derék ildomosságokat és tiszteltreméltó erényeket túlzásba.“ A sok mindig kevesebb, mint az elég — figyelemzetet okosan Johanna asszony. Így hát ha a férj bosszús kedvvel, elborulva éh haza kedves otthonába (hej, ma de sokszor van így!), a feleség igyekezzék rossz kedvét elűzni, de ha igyekezet meddő marad, ne erőszakoskodjék. Meg kell várni, míg magától szakadozni kezd a felhő. Néha az erőszakos vidámitás és hancurozás csak ártalmas.

„A jó feleség mindig érdeklődjék férje ura dolga, hivatala, mestersége iránt. De az érdeklődés ne legyen erőszakos, vagy tolakodó. (Főleg a pénzt illetőleg.) Ha valamit, úgy érzi, titkolnak előtte, próbáljon arra ügyességgel, éberséggel, tapintattal rájönni. Okos asszony nemesak a fülével hall és nemesak a szemével lát. Súlyosan elítéli a bizalmatlankodó, zsebet kutató asszonyt. (Ugy látszik már akkor is divatos volt ez!) Ezzel — mondja Johanna asszony — a feleség hazugságra, csalásra szoktatja a férjét. Az asszonyi ügyesség a könyvek átvizsgálására szorítkozék és az üzletmenet megfigyelésére, ne a zsebkutára. Ugy-e ezt helyeslik, Hölgyeim? Férje szüleivel a lehető legjobb barátságban legyen, még ha azok nem is volnának szívesek és nyájasak hozzá. Annál inkább megbecsüli férje az ő hajlandóságait és látván kedves magaviseletét, nem fogja elhinni, ha előtte feleségét netalán kisebbiténék és valódi, vagy csakugyan megélő hibáit felsorolnák.

A jó viszonyhoz — mondja azonban igen bölesen Johanna asszony — nem szükségeseltetik a gyakori

együttlét. Sőt férjét meg kell szoktatni az asszonynak arra, hogy felesége mellett van az igazi otthona és bár kedves szüleinek szívbeli szeretettel tartozik, mégis, ha már családot alapított, annak megleget élvezze elsősorban. Hiszen már a Bibliában írva vagyunk: „Elhagyja pedig a férfiembert és az ő apját és anyját és ragaszkodik az ő feleségéhez“.

A férj testvéreivel, sógorokkal — különösképpen sógorokkal — szintén atyafiságos, barátságos viszonyban kell lenni. De azért nem kell gyakorta felkeresni őket, csak akkor, amikor szükséges. A rokoni viszonyok ért az állandó együttlét, mert szerencsecsillagaik keresztelhetik egymást. Ábrahám jó atyafia volt Lótnak és mégis így szolt hozzá: „Ha te mégy jobbra, én megyek balra, ha te balra indulsz, én jobbfelé tartok“.

Amit magadban el tudsz határozni és intézni, azt ne tanácskozd meg az atyafisággal. Még a magadéval sem, annál kevésbé terheld ilyesmivel szeretett férjed rokonait. Ha tanácsokat kérsz tőlük, el kell készülnöd arra, hogy kéréstlenül is fognak majd adni.

Ha lefoglaltad a férjed-urad szívében az első helyet, soha diadalodál, szerencsédde vissza ne élj. Fialasszony vagy, téged is megáldhat az Ur kegyelme fiúgyermekkel, milyen szomorúság és keserűség hiszen majd látnod, hogy ha felnő és új családot alapít, teljesen elpártol tőled. A jó Isten nem bontal ver, hanem ilyenekkel fizeti vissza mindazt, amit mások ellen tettél. Nehezebb és szomorúbb ez, mint a szegénység. Mert maga a vagyon a legnagyobb szegénység.

Külöben is — és itt egy igen szép, poétikus hasonlatot hallunk Johanna asszonytól: — a szeretet semmiképpen nem hasonlatos a pénzhez. ha tíz garasból valakinek egyet adok, csak kilenc marad. Ellenben a szeretetet bátran oszthatom többfelé, sőt mentől többet osztok belőle, Isten kegyelméből annál gazdagabb lesz a szívem és lelkem.

(Folytatjuk.)

A gyermek karácsonya

KARÁCSONYKOR, az öröm ünnepe, sok apró kedvességgel fokozhatjuk a gyermekek boldogságát. Hisz nemesak a drága ajándékok szereznek örömet. Sokunknak talán pénze sincs rá. Néhány igen egyszerű ötletet, gondolatot írok le most, amelynek minden kis magyar

testvérkénk szívből fog örülni. Emeli ezeknek az ötleteknek az értékét az, hogy mindenki maga készítheti el és nem kerül sok pénzbe, nem, még pengőbe sem. A gyerekek pedig maguk segítkeznek az elkészítésénél, az asztal díszítésénél.

Hát miből is készülnek ezek a kis díszítések? Többféle gyümölcsből, dióból, almából, fűgéből. Ha van, banánból, vékony sárgarépből, amerikai moggyoróból, néhány színes karácsonya gyertyából. Persze a leírtakon kívül ötletességüktől és izlésüktől függ, hogy még mit tudunk felhasználni. Hát vegyük sorra:

1. Karácsonyi gyertya. Szép, piros almát a virágkocsánnyal kifúrjuk és egy sárga vagy zöld gyertyácskát állítunk bele. Alája zöld fenyőgalyacsokból kis fészket csinálunk. Persze arányosan az almához. A karácsonyi vacsora minden résztvevője elé állítunk egyet és az ima előtt meggyújtjuk. Nagyon kedves, hangulatos, ünnepi. Vacsora után új gyertyával felékesítve, mint karácsonyi szabadisz, szekrényen, vitrinen, kis sárga selyem csokorral feldíszítve, igazán úri darab.

2. Karácsonyi emberke, Mikulás bácsi. Szép hasas körtét egy narancsal megfejelünk. (Fogvájóval erősítjük hozzá. Hogyan?) Két szem, orra egy-egy bors-szem. Karja 2-3 szem drótra fűzött amerikai moggyoró (persze héjával!). A fejére piros krepp papírból kis süveget, az orra alá vattából szakált szúrunk (fogvájóval mindent!). Kezébe egy kis fenyőgalyacsokt és kész a gyermekek nagy barátja, a Mikulás bácsi. Nagyon egyszerű, nagyon kedves, tessék feltétlen megcsinálni. (Ugyanígy csinálhatunk Krampuszt is!)

3. Kevés helyünk van, még egy kedves, közismert állatot „teremtünk“ meg: a fókát. Banán kell hozzá. Szép darab barnássárga banán. A domború fele a foka hasa. A szár felé eső részére egy nagyobb radab amerikai moggyorót tűzünk (fogvájóval mindent!) szép délceg fejtartással. A vastag „szügyihez“ jobb és bal oldalra egy-egy kisebb amerikai moggyorócskát lábnak, hátra egy kis kistermetű, mosott sárgarépből lábasszonynak és máris kész az állítható kedves, öreg foka. Ha a fejet a szájrészen bemetsszük és egy picinyke fenyőgát húzunk bele keresztbe, karácsonyi foka lesz belőle!

Gyerekek! Kis Testvérkéik! Jó mulatást, szép magyar karácsonyt kíván Mindnyájatoknak a szerkesztő bácsi.

A régi és a mai sportélet

Két évezred választ el bennünket azoktól az antik időktől, amikor még a klasszikuss Olimpiában versenyeztek az olajáért és a dicsőségért a különböző kisebb-nagyobb görög államok legjobb fiai. A két évezredes távlat homályba burkolta, megnagyobbította és legendakörbe fátyolozta alakjaikat, tetteiket és szereplésüket, de ha csak magát az antik világ sportéletét nézzük és lebontjuk alóla az olimpiai talapzatot, amelynek a tetején állandóan a **diesfény** övezte, akkor a mai sportember szemével részben megmosolyogjuk azt a primitív igyekezetet és környezetet, amelyben a sporttevékenység lefolyt, részben megboradunk attól a vadságtól és kiméletlenségtől, amellyel a versengés emén valósággal egymás életére törték ezeken a versenyeken. Az olimpiai versenyek és versenyzők dicsőségét zengő és leíró költők és történetírók megjegyzései és különösen a megmaradt ábrázolások világoosan mutatják, hogy a mai testkultúra és sportélet mennyivel magasabb fokon, mennyire más alapon áll és mennyire tudatosabban az egészséges testi és lelki fejlődést szolgálja, mint az antik sportélet, amelynek nagyságát és utólréhetetlenségét ma is állandóan idézik és példaképpül állítják az ifjúság és az öregek elé. Elég egyetlen pillantást vetni az antik ökölvívók felszerelésére, hogy megboradjunk: micsoda roncsokká verhetők ezekkel a szüges és szíjjakkal becsavart ökleikkel egymást a szembenálló versenyzők, még ha a legenyhébb ütésük is talált! Ezekután teljesen megérthető

az az antik szobor, amely egy szakállas ökölvívót ábrázol, de csonkára püfölt orral és fülek nélkül és valóságos jóleső érzéssel nézzük a mai ökölvívók ormótlán, kipárnázott, humánus bőrkeztyűit. Az antik versenyszabályok is hasonlóan embertelenek voltak. Ha a két ökölvívó közül egyik sem tudta a másikat harképtelenné tenni, akkor védekezés nélkül felváltva ütötték egymást egészen addig, amíg egyikük eszméletlenül, vagy halva került el a homokban.

A birkózás sem volt sokkal kellemesebb „sportesemény”. A legenyhébb fajta birkózás az volt, amelyben állva mentek egymásnak és az győzött, aki háromszor a földhöz csapta ellenfelét úgy, hogy a vállai is érték a földet. A komoly versenyeken bevezették a szabad birkózást, amelyhez képest a mai „szabadstílusú” birkózásunk enyhe női simogatás. Megengedett volt minden fogás, beleértve a fojtogatást, rúgást, kar- és láb-esavarást és az ellenfél szemének a kinyomását, vagy szakállának kitépését is. Elképzelhető mi maradt meg a szegény versenyzőből a testkultúra számára, aki az ilyen verkedésben harképtelenné vált.

A futók produkciója a mai értelemben tökéletesen primitív valami volt és amint az egykori krónikások és költők megírták, vastag homokban, mezítláb futottak, futás közben tenyereikkel a combjukra nagyokat csapkodva rettentőket rikkantottak, hogy nagy elszántágukat mutassák és ezzel ellenfeleiket megijessék. A homokot a futók úgy

felkavarták, hogy az elindulás pillanatától kezdve csak egy tovahúzó porfelleg mutatta az útjukat. A lovas- és kocsiversenyek sem voltak a mai fogalmak szerint reálisak és élvezetesek. Az győzött, aki a legkiméletlenebbül nekilovagolt, vagy kocsijával nekijajtott a többieknek és ép bőrrel került ki a nagy kavardásból, a felborult kocsik, a felbukott lovak és a ledobott lovasok tömkelegéből.

Bizonyos, hogy a mai értelemben vett sportélet és versenysport esaknem az egész vonalon hű másolata az antik görög versengésnek, de sokkal tisztultabb felfogásban, főleg tisztultabb kivitelben és mindenki számára hozzáférhetően. Két ezred év távlatából sem lehet az antik versengéseknek mélyebb értelmet és jelentőséget tulajdonítani, nem szabad azt hinni, hogy az antik görög előzmények nélkül nem fejlődött volna ki a modern sportélet és testkultúra. Sőt éppen az egészen mai, új testkultúra és testnevelési szellem az, amely a legkevésbé rokon az antik sportélettel.

Az 1940. évi magyar sport- hét nagy eseményeiből

Május 5. **MAGYARORSZÁG—NÉMETORSZÁG** tornászverseny 288:3:291:4.

Május 6. **MAGYARORSZÁG—NÉMETORSZÁG** asztali tenisz 5:2. Budapest—Wien—Budapest kerékpárverseny. Győző: **MAGYARORSZÁG**. (40 óra, 52 perc, 8 másodperc.)

Május 18. **MAGYARORSZÁG—ROMÁNIA** box 12:4.

Május 19. **MAGYARORSZÁG—ROMÁNIA** futball 2:0. **MAGYARORSZÁG—ROMÁNIA** ifjúsági futball 1:0.

Június 9. **BUDAPEST—BÉCS** futball 0:1.

Június 22. **MAGYARORSZÁG—JUGOSZLAVIA** atlétikai verseny 122:77.

Június 23. **FERNCVÁROS—SLAVIA** 11:1.

Július 7. **FERNCVÁROS—BEOGRÁDSKI** 2:0.

Július 17. Nemzetközi teniszverseny Budapesten. Győző: Női egyesben Kőrmeői Zsuzsi. Férfipárosban Asbóth—Gábori.

Augusztus 17—20. **MAGYARORSZÁG, NÉMETORSZÁG és OLASZORSZÁG** vízipóló körmérkőzése. Győző: **MAGYARORSZÁG**.

Október 5. **MAGYARORSZÁG—OLASZORSZÁG** boxviadal 11:5.

Október 13. **MAGYARORSZÁG—HORVÁTORSZÁG** ökölvívó mérkőzés 8:8.

November 10. **MAGYARORSZÁG—NÉMETORSZÁG** birkózóverseny 1:5.

(Folytatjuk.)

Mit hoz a jövő?...

A jövő újságíróinak

Szilveszter est! Babonásan kedves hangzású szó. Mindenki szereti. Mindenki izgatott lesz tőle. Nagyon elkeseredett, nagyon meghasonlott ember az, aki nem gondol örömmel és várakozva az ó-év utolsó estéjére, az újév első órájára. Vajon mit hoz a jövő év? . . . Férjhez megyek? . . . kérdi a leány. Előléptetnek? . . . kérdi a hivatalnok. Lesz állás, munka, kereset, kis nyugodt élet? . . . kérdi a mai fiatalember. Az újesztendő pedig mosolyog és nem felel. Vagy felel? Talán. A kíváncsi nagy gyerek, akinek ember a neve, mindenesetre megpróbálja feleltre kényszeríteni. Megkísérli körmönfont módon mindenféle csalafintassággal, ezerféle furcsa és rejtelmes módszerrel.

A legegyszerűbb mód az, hogy igyekszik magának elcsipni egy darabkát minden-idők szerenesehozó figurájának, a kéményseprőnek a seprőjéből. Ez a kis cirokszál a pénztárcában talán rendbehozza az ember anyagi állapotát, amelyet a világ szakértői évszázadok óta nem tudtak rendbehozni. De a pénztárca helyzetének megszilárdítására vannak bonyodalmasabb módok is. Egyesek azt tartják, hogy a kéményseprő seprőjéből való darabka egymagában még kevés az üdvösségre. Melléje kell tenni egy halpikelyt és három szem lenesét. Hogy miért éppen ezeket a holmikát? Ezt még nem nyomozta ki a tudomány. Ennek a kis gyűjteménynek persze egész évben ott kell lapulnia a pénztárcánkban. Akkor biztos, hogy Szilvesztertől-Szilveszterig nem fogy ki a pénz . . . És úgy, ez is valami? Az ólomöntés már ismert, róla nem beszéltek.

A dióhéjak hajóztatása is népszerű és érdekes jóvendőlgetés. A társaság minden tagja kap egy üres, fél dióhéjat. Kis cédulára beírja a nevét és a cédulát beleteszi a dióhéjába, melybe még egy-egy gertyácskát is állít. Ki-ki rárakja a dióhéjból készült ladikját a vízre. A dióhéj lebeg a vizen és ide-oda uszkal. Ha felborul és a gertya kialszik, az az illető hal meg leghamarább a társaság tagjai közül. Ha egy leánynak és egy fiúnak a kis hajója találkozik a vizen, ebből alighanem eljegyzzék, házasság lesz. Vidéki magyar házaknál szokás, hogy szilveszteri lekváros kiflit sütnék, minden kiflibe bele van sütvé egy cédula, a cédulán egy név. Fiúnév, leánynev. Ha leány eszi a kiflit és leánynevet

talál benne, akkor bizony pártában marad az újesztendőben. Ha ellenben fiúnevet halász ki a kettéharapott kifli izgalmas belsejéből, akkor persze házasságról lehet szó, méghozzá a babona törvényei szerint pont olyan nevű fiú lesz a véglegény.

Általában a leányok és a házasság körül találjuk a legkörmönfontabb, legleleményesebb szilveszteri szokásokat. Ki ne ismerné az almahéj kérdését? Ugy kell meghámozni az almát, hogy a lehámozott héja véges-végig egy darabban maradjon. Mikor aztán ösztöndő éjfelét üti az óra, az almahéjat hátunk mögé dobjuk. Ha a földre hullott almahéj betűt mutat, akkor e mögött a betű mögött férfi rejlik, ki az új esztendőben nyilván mint kérő fog megjelenni a háznál . . . Az sem rossz, hogy a leány Szilveszter éjszakáján néhány céduláskát rejt a párnája alá. Annyit, ahány fiú ismerőse van. Minden fiú nevé kap egy számot, minden cédulán egy szám. Mikor azután eljön az éjféli, a leány a sötétben benyúl párnája alá és vaktában kihúzza egy cédulát. Most következik az izgalom: világot gyújtani, megnézni milyen szám van a cédulán és újabb izgalom, hogy ez a szám melyik fiút is jelenti? Sándor, vagy Pista, vagy Imre? Mert ő lesz az, aki az új esztendőben . . . satöbbi.

Nem rossz találmány a cipődobás sem. Bár ez már kicsit szinte akrobatikus mutatvány. Önagsága a ház kisasszonya, éjfélkor úgy ül le egy székre, hogy hátatfordít az ajtónak. Azután, amint az új év első perce elkövetkezett, egyik kis könnyű cipőskéjét a lába egyetlen mozdulatával átdobja a feje felett. Ez a rész bizony fontos, bármily nehéznek is tűnik, hogy a cipő átrepüljön éppen a fejünk felett. Ha azután a cipő úgy esik a földre, hogy az orra az ajtó felé néz, lakodalomra viszik el a kisasszonyt még abban az évben a háztól. Ha nem úgy esik, akkor bizony ebben az esztendőben még otthon üldögél . . .

Ki merné azt mondani, hogy ezek mind komoly dolgok és csak egy párányi valószínűség is van abban, hogy úgy történik majd csakugyan minden, ahogy a babonás jelek jóvendőlnek? De ki merné mondani, hogy mindez üres bolondság, csacsi szokás, nincs benne semmi rejtelmes valószínűség? Ezt ne fesszessük. Minden dolog kedves és szép, amiben ártatlan izgalmat és örömet talál az ember.

Belekezdünk a munkába! Nagyot akarunk! Azt akarjuk, hogy a nemes iparosrendnek meglegyenek a maga kebeléből való szószólói a betű és a papír frontján is! Ez lesz majd az a multkor hangoztatott és kért igazi élet. Élet, amit a munkás-íjűség lehel, betűregiment, amit izmos és munkás karok sorakoztatnak fel . . .

Nem lesz ez álom? Nem álmodozás ez?

Nem, mert a fiatalok, a tehetségesek akarják, mert a legszükségesebb időben, szinte az időik intő szavára fogunk munkába! Mindenkit összehozunk, magunk köré gyűjtünk.

Te, aki távol vagy tőlünk térben, aki talán számkivetettnek érzed magad, itt lehetsz közöttünk és lélekedben itt is kell lenned! Csütörtök esténként mi is itt látunk magunk előtt és figyelünk, hogy az lesz-e Belőd, akinek megálmodtunk. Tudjuk, egyszer majd levelet hoz a posta és abban a te cikkedet, cikkedben a lelkeidet és tehetségedet. Csak addig tarts ki és ne add fel a küzdelmet. Nem vagy egyedül, hiszen minden szót, ami itt elhangzik, Hozzád is eljuttatunk.

Most, amíg véget nem ér a kurzusunk, élj úgy, járj azzal a tudattal, hogy Te vagy a magyar iparosságunk a jóvendő újságírója.

Ha így teszel, az idő igazolni fog és a tehetséged kibontakozik egész biztosan! Légy büszke rá, hogy az első újságírói kurzuson részt vetél, sőt annak egyik számottevő tagja voltál!

De ne maradj egyedül, társ nélkül. Nyerj meg ennek a gondolatnak olyanokat is, akikben tehetséget látsz, irókséget sejtessz. Beszéljétek meg a tanultakat, mozgassátok meg a közömböseket, hogy mindenki figyelje az eredményt, hogy minél többben bekapcsolódjanak a munkánkba. Ha sikerül érdeklődőket Magad köré gyűjtened, akkor remélheted, hogy helyedet meg fogod állni a tanfolyamon is. Remélem, hogy így lesz!

KÖZÖS ÉS NAGY ÜGYRŐL VAN SZÓ!

Elindítottuk a nagy követ! Neked is meg kell mozgatnod a halottaknak mondott követeket: a társaidat, hogy élet költözzék ebbe a mi fagyos és háborútól dermedt világunkba.

Fiúk! A betűregimentek várnak, hogy győzzétek le őket a tudás és tehetség fegyverével. Győzöttök kell!

Kapuvári Elemér.

Visszünk-e munkaruhát s miért?

A válasz csak az lehet, igenis visszünk. A munkásnak megbecsülést jelent, ami emeli önértéket s így jobb munkakedvre hangolja.

A munkástársadalom jórésze már rége óta, ha a saját pénzén is, de használja a munkaruhát. Ez a kérdés azonban jobbra gazdasági természetű. Mert törvényes rendelkezés a vállalkozókat, munkaadókat nem kötelezi ezek beszerzésére. A szegény munkás pedig, ha rongyosan is, de örül, hogy él. Munkaruha használat esetén a munkahelyen elmaradhatatlan a fürdés, mosakodás, ami jó megjelenés, tiszta munkásosztályt nevelnek ki. A munkakövé is hasznát látják az így befektetett tőkének, mert a meacélgedett munkásnak a munkateljesítménye köztudomásúlag nagyobb és értékesebb.

Rékasy János Mindszent.

I M A

Miatyánk Uristen.

Kiált egy ninestelen.

Aztán csendesen, némán meghajlít a fejét, Krisztus is szótlannul viselte keresztjét.

Te vagy Uram az én egyetlen

hiszem, Hisz a világom másom sínesen. Csak a Te kegyelmet adó Istenségéd, S lelkelem elárasztó kegyes békeségéd.

Olyan jó Veled esendben elmélkedni Isteni lényedhez közel emelkedni. Egyszerű szemedbe beletekinteni, Isteni utadon új emberré lenni Szenvedem, tűröm a földi élelet. Mert ezáltal érzem Isten-közelségéd. Édes boldogsággal hajtom meg a

fejemet, Mert Tiéd Krisztusom az egész életem.

Szekszárdi István.

Mégegyszer a buta emberről

Szeretettel kérem a tisztelt szerkesztő urat, hogy még egyszer visszatérhessek erre az áldott jó témára. Az emberek általában igen könnyen és nagyon hamar itélkeznek: buta ember. Ellenszenvük vizeslepedőjét túlságos meggondolatlansággal húzzák a másik ember nyakába, ha az véletlenül alacsonyabb szellemi színvonalon áll. Pedig, aki komolyan gondolkodik a dolgról, meghökkenve veheti észre, hogy az emberi butaságot módszeresen és határozottan megállapítani nem lehet. Az, hogy valaki műveletlen, vagy egyoldalú, vagy naiv, meg

távrolról sem jelenti azt, hogy az illető buta. Ez különben is mind a múlt és a mai társadalom bűne, amely még ma sem fordít gondot az igazi szociális nevelésre.

Analfabéták, társadalmon kívül élő tudatlan és primitív lények között is akadnak okos, sőt nagyszerű emberek is, akik természetes észjárásuknak, szárnyaló fantáziájuknak és biztos ítélőképességüknek jelenlévő néha világsággal megdöbbentenek. Viszont ragyogóan elmés, nagy látókörű, széles műveltségű, világot járt és társadalmilag kitűnően szereplő emberekről sokszor ámulva állapítjuk meg, hogy milyen feneketlen butaságot tanusítanak elvek, eszmék és dolgok megítélésében és az élet élésében.

Van egy harmadik eset is. Ismerek embereket, akik a világom mindenhez buták. Buták az elméleti tudományokhoz, buták embertársaikhoz, buták ahhoz a működési körhöz, hivatáshoz, tisztséghez, álláshoz, amelyet betöltöttek — helyesebben be kellene tölteniük — csak egyes-egyedül önmagukhoz nem buták, azaz van magukhoz való eszük, ami talán nem is ész, hanem alantas állati ösztön, jellemtelenségből, lelkiismeretlenségből, ügyességből, komizságból és kegyetlenségből öszszegyűrt önzés, amely mindenből kivезi a maga hasznát, megél a jég hátán is, sőt mindig emelkedik és anyagi javakból, társadalmi előnyökből, sőt még Uram boesá? jóhírnévből és tiszteletből is összeharáscol magának annyit, amennyit csak lehet. Mélységes mélypontja egy társadalom züllöttségének, amikor az ilyenek érvényesülnek.

Kis és nagy iparos bajtársaim!

Néztek szét a körötökben. Mind a három emberfajtat ott találjátok. Az első nagyon szegény, gondozatlan és elhagyatott, mint ti jó magatok. A második már ügyesen felszínen tartja magát. Buta, de megél belőle. A harmadik az élet császára. És most mondja valaki, hogy nem buta é a szerenese? . . . Jó! jó! de meddig? A szociális légkörben, ahol a tehetség, a tudás és a jellem dönti el egy ember életét, úgy-e nagyon szegény lehet csak mind a kettő. Te pedig tanulj! tanul, tanul bajtárs! Tépd magad, cibáld magad . . . készüdj, készüdj, dolgozz a Te jövődnek, ahol majd nem a butaság győz, hanem a különb emberség. A Te emberséged! Értesz-e? Ugy-e értesz!!!

Messzi világok csillagmilliója Ragyogva fénylik, mintha álom

Halovány kis pontok, fényes csillagképek Gígászi kolosszus az, amiben éltek. En a föld lakója, apró peiny féreg. Ha e esodát látom, megrendülve

csillagmilliárdok, bámulva felétek. Mily gyótró gondolat . . . meddig

Miért van ez a esodás, meszeszerű végtel.

Hol van a kezdete s merre van a vége,

Röpké emberésszel nem látni élébe... Véges emberésszel megmérni nem tudjuk,

Ily hatalmas esodát, ily végtelen nagyot.

A tudás határán megállít a lélek, Eddig elkísérlek . . . eddig tart az élet!

Ujházi János.

Önismereiről

Legelső kérdés, amit én önmegismerésemre felvettem az, hogy mi hájt, mi mozgat engem. Tárgyilag akarok lenni, tehát nemcsak a körülöttem forgó világot vizsgálom meg, hanem önmagam viszonyát is a körülállókhoz és viszont. Megvizsgálom képességeim, hajlamaim, jellemem, hogy már megszerzett, vagy megszerzendő tudásom leghasznosabb oldalait megfelelően alkalmazzam a közösség életében s annak a részében, mely képességeimnek a leamgfelelőbb.

Kezdetben, mikor még a Gondviselés irányította utam, csak öntudatlanul éltem: később az öntudat kialakulásakor már tudtam, hogy nem lehetek más, mint az egyén, aki valamilyen munkahelyen munkájában nyugodt kielégülést talál s abban későbbi éveinek életétől is felismerni véli. A munka nem választékos és nem úték. De nem is nyűg. Csak az a kérdés, hogyan ismerjük meg. Ha én sem örömmel kezdtem volna újra a heteket a feltörlő gátlások ellenére is: igazodhattam volna egyik végtelből a másikba. De felismertem, hogy a nyugodt élet és a harcos élet nem két merer ellentét, hanem egymást kiegészítő lehetőség. Ilven felismerés azonban csak limitált, kiegyenlített életben juthattam, vidám munkával, törekvéssel és olvasással, nagy magyar aondolkozók nyomán. A bajokban felismertem azokat a térlatokat, melyek után ösztönösen rágtam, a szpérzések között pedig azokat a bajokat, amelyek éppen kielégülésem nyomán támadhattak.

Körülbelül ezek alakították ki önmegismerem s ezek nyomán szinte következetesen mealtattam azokat az útakat is, melyek egyes intuíciókon fölül való énem kialakítására vezettek, s melyek majd férfikori eszméim végős eredményét alakítják. Valóában tehát a hétköznapi élet avróka részesekét mehatigelve jutottam ezidőre is és jufiatok későbbi énemnek felismeréséhez.

Török István.

Köszöntjük

a Nemes Céhet

Céhfőiskola!

Az új irányú vezetés biztosítására a Szövetség székházában (Budapest, VII., Rottenbiller-u. 20–22.) felállítja az internátussal egybekötött három hónapos Céhfőiskoláját. A Céhfőiskola az új szellemű, nagyteljesítményű ifjúsági vezetőréteg alapos kiképzését, szakmai, ideológiai, pedagógiai kiképzését szolgálja. Vele egy olyan ifjúsági vezetői kar megteremtése a célunk, amely megfizethetetlen és meghálálhatatlan gazdagodását jelenti az egész magyar kulturális és társadalmi életnek.

A tanfolyamra a fővárosi és vidéki Egyletek (Céhek) legtehetségesebb fiait gyűjtjük össze.

Három hónap alatt minden szükségletükről gondoskodunk (élelem, lakás, színház, hangverseny, sport, múzeumlátogatás, mesterképző tanfolyam stb.), tehát a tanfolyam alatt csak tanulniok és művelődniök kell. Tanulni, tökéletesedni, eszményi, mai mozgalmi emberré válni . . . igazi mai apostollá lenni. A tanfolyam előadói az ország legelső szakemberei, akik égő fátként állnak a főiskola ifjúsága előtt, hogy meggyútsák az a legszentebb lángot, amit a meddő, holt lelkek sívárságában Nektek Testvérek tovább kell gyűjtogatni. A Haza legnagyobb apostolait lesz szerencsétek hallgatni, követni, hogy Magatok is az igaz magyar kultúra apostolai lehessetek. Fiúk! Boldog, túlradó szívvel jelentem ezt most be és talán életem legszebb műve feljesezik ki, amikor egybegyűjtetek Benneteket a Céhfőiskolán. Ti lesztek a magyar iparosság legnagyobb reménységei, kinőttök, kiemelkedtek körötökből, hogy még igazibb magyar emberek, még igazibb magyar iparosok legyetek.

Beláthatatlan a magyar jövő lehetősége. Ha Ti készen álltok rá, ha Ti már azok lesztek, akiket vár az új magyar élet, a legmagasabbra emelkedhettek. Tiétek lesz a ma magvetése, Tiétek lesz a mi legszebb álmunk a nagy, boldog, szociális Magyarország.

A főiskola teljes anyagát körlevélben megküldjük az Egyleteknek. Elnök Uraitoknál érdeklődjetek és készüdjetek . . . készüdjetek, mert életek legnagyobb fordulata előtt álltok.

Testvérek, a Céhfőiskolán találkozunk!

Az új országos délán

KECSKÉS LASZLÓ, máris országos hírnévről örvend. A fiatal vezető generáció egyik legtehetségesebb tagja. Nagy tudással, nagy hozzáértéssel, mai életszemlélettel fogott felelősségteljes munkájához. Nagy reményeket kell valóra váltania. Szeretettel üdvözljük őt, mint lapunk belső munkatársát is. Kérjük az Egyletek és nemes Céhek előljáróit és vezetőit, fogadják szeretettel és nehéz munkájában támogassák bensőséges bajtársiassággal.

Testvér!

Az első 16 oldalas számunkat indítottuk most el szent karácsony ünnepére. Lelkünk megtelt a Krisztus-várás, a magyar esoda-várás szent áhitatával. Most olyan könnyű hinni, most minden olyan egyszerűnek látszik, most az egész magyar életet olyan könnyen megoldhatónak, olyan simának, olyan könnyenélkülínek látjuk. Tudjátok, ez azoknak az érzése, akik elvégezték a munkájukat és úgy érzik — jól végezték el.

A mi kis világunk épp olyan szerves része a nagy magyar világnak, mint a testnek a kar. Testvérek! büszkén mondjuk Nektek, ez a kar jól dolgozott. Ez a kar becsülettel megtette a magáét. De ami leginkább megkönnyíti, meggazdagítja a lelkünk, szívünk karácsonyi áhitatát . . . mindent, mindent Értetek tettünk. Jaj, nagyon-nagy jó érzés! Bárcsak mindnyájan érezhetnétek.

És most ezzel a szeretettel és alázatos hálával kiesíszolt szívvel kívánunk az Új Nemesség szerkesztőség és kiadóhivatala nevében minden jóakarató testvérünknek

BOLDOG, EZERSZER BOLDOG MAGYAR KARÁCSONY!

SZÖVETSÉGI HIREK

Gyergyószentmiklós: december 6-án Szent Miklós ünnepet tartottak. Karácsony másnapjára készülnek a „Hazudik a muzsikászó” c. operettel. Tervebe van véve egy Miklós ünnepély megrendezése december havában.

Piszke: november 24-én népszínmű előadással egybekötött Katalinbál volt. December 26-ára legényavatásra készül az Egylet. A látatlan Legényegylet nagysikerű irredenta estet rendezett az Erdélyi Akció javára.

Kapuvár: a „Csókos huszár” c. zenés vígjátékot adta elő nagy sikerrel. Várkonyi Jenő díszelnék névpapjára a Legény-egylet. Szerepeltek: Koncez András, Molnár Mariska, Varga N. Verus, Ábrahám Erzsébet, Rátatics Péter, Szücs György, Orbán István, Gerencsér Lajos, Pál Élő Lajos, Szabó János, Kovács Marit, Németh Ferenc, Kiss, V. Sándor. Az énekszámokat Fazekas Rezső dr. tanította be, rendező: Sipőcz Imre. Varga Lóriné elnöknek szíves üdvözlőnként küldjük.

Szekszárd: a Kath. Legény-egylet november 23-án rendezte nagysikerű Katalin-báliát, vasárnaponként népművelési előadásokat rendez. Karácsony másnapján előadja az „Örmester ur. jelentem alásan” c. szindarabot. A dunaföldvári Egylet segítségével gyűjtést indított és elküldötte az összegyűlt összeget.

Pestszenterzsébet: november 16-án az Ipartestület székházában 600 főnyi közönség részvételével tartotta meg, hagyományos Erzsébeti bálját a pestszenterzsébeti Központi Legényegylet. Az ünnepélyen jelen voltak: dr. Décey Géza tanácsos-plebánus, Sálley Ferenc kaplán, Buzás Rudolf világi elnök, dr. Czifkovszky Ferenc ügyész és neje, aki a Napusgár Klub elnöknője, Bartha Ferenc alelnök, Vozdányszky Ferenc pénztáros és még számos ipari és közéleti előkelőség. A bál úgy erkölcsileg, mint anyagilag nagyszerűen sikerült.

Gyula: a Kath. Legényegylet november 24-én zászlószentelési ünnepélyt tartott. Az ünnepély műsora: 1. Fel legények, előre (egyleti induló), 2. Gyűlés előtti ima, 3. Csöke János, egyleti dékán megnyitó szavai, 4. Mécs L.: A mesterek utcáiban, vers: szavalt: Duhovna J. egyleti tag, 5. Főtiszt, Solymár György, a Kath. Legényegyletek országos főtitkáranak innapi beszéde, 6. Hozzászólások Gyula városa és az Ipartestület részéről, 7. öngyásága Willi Jánosné urnó, zászlóanya szögverése, 8. Mécs L.: Beleszólók, vers, szavalt: Jalec Lajos egyleti tag, 9. Dr. br. Apor Vilmos apátplebánus, legényegyleti elnök zárószavai, 10. Gyűlés utáni ima — Himnusz, 11. A zászlószegek beverése.

Sopron: A Kath. Legényegylet október 27-én mutatta be a „Földindulás” című színművet. A siker olyan nagy volt, hogy meg kellett ismételní. Ugyanakkor mutatkozott

be a zenekar is. Sok szerencsét kívánunk a további munkához. Az est rendezéséért Kiss Ferenc testvért illeti a dícséret.

UJ HAJNALI SZINEK AZ AVASALJON. A nagy Miskole városának felemelő ünnepségben volt része az elmúlt hónap közepén. A miskolci kath. Legényegylet fáradságos munkájának egyik legzebb gyümölcsét, a Székházat avatták fel. Ez a székház mint az elkövetkező kultúrunkak egyik letéteményese, büszkén fogja hirdetni hosszú évtizedeken át, hogy az emberi összefogás ereje mire képes. Örömmel vettük a Székház avatásáról kiüldött köszöntéseket. Mi is szeretettel köszöntünk benutemetek és kérjük az Isten áldását további munkáitokra. Reméljük, hogy a miskolci Kath. Legényegylet a magyar iparoság kultúr történetében még sokszor fog szerepelti felemelő példájával. Reméljük, hogy hamarosan ellátogatunk hozzátok és megtekinthetjük az új Székházat, mely bizonyára a méltó Miskole város katolikus legénytársadalmához.

Aradi Ede és Kovács Ilanka, Lednyvári-Ligaes László és Sebestény Anika, Nagy Péter és Horváth Etelka, a pesterzsébeti Központi Legényegylet tagjai jégvesek. Szeretettel köszöntjük az Új nemesség országos tábora nevében.

MAGYAROS KARÁCSONYT! Műsört és jelmezt a Központtól kéri. Nagy szeretettel kísérjük munkáitokat. Tanácsot, műsört, jelmezt kéri tőlünk.

40. UJONCOT AVATOTT DEC. 8-ÁN a Központ. Válogatott legények. A bensőséges avatási ünnep örömhanga tör ki belőlünk. Istenem 10.000 ilyen mai lelkű, képzett, egészséges magyar ifjút! Isten áldja meg őket és általuk a magyar Hazát.

KÖZPONTI HIREK

Az önképzőkör újra alakult. Elnök: Menyhárt Miklós. Gyűléseket minden péntek este tartanak, felolvasások, szavaltatok, szerepelnek műsoron. Adventi esték rendezésével máris hasznos és igyekvő munkáról tettek bizonyosságot. Első előadást december 1-én *Adventi bevezető*, másodikat 8-án *Madách-est* jelleggel tartották.

Igy tovább, de még szorgosabban és még sokkal nagyobb felkészültséggel!

A kereskedő szakosztály Fodor Imre vezetésével, csütörtök esténként tart összejöveteleket. Kerekedelmi számvitelt Rézbányai László tanár ad elő, szervezési teendőkről Tóth Sándor és ifjúsági problémákról Török István tart ismertető előadásokat. Tanulmányi kirándulást az Országházába, a Hadi-muzeumba és a Fabinyi Tihamér tanoncotthonba tettek. Nagy munkára készülnek: 1941 jubileum év. A szakosztály tíz

esztendő jubileumát ünnepli április hó folyamán.

A céhekben általában erős munka folyik, tanfolyamok és ismeretterjesztő előadások.

ÜZENETEK:

Köszönti az Új nemesség *Szakolczi György* I. dékán testvér. Számítunk Rád mindig. Te is előléptél a névtelenség homályából. A pillanatnyi nehézségeket leküzdöd. Örülünk nagyon, hogy számontarhadtunk. Szeretettel köszöntjük az Egylet minden Tagját!

Mérhetetlen örömet olvastuk *nyiregyházi Görögkatolikus Legényegylet* beküldött esemény-jelentését. Szeretettel köszöntjük az Új nemesség országos tábora nevében. *Dr. Mihálovich Sándor kamonok, Rajtik Miklós városi tanácsos, világi elnök, dr. Dankó Gyula* egyházközségi ügyész, *dr. Marina Rezső* törvényügyi bíró, *dr. Kereszty János* pü. ig. fogalmazó, *Grigássy Károly* hitel-szövetkezeti igazgató, *dr. Bokor József* bankigazgató, *Bellovics Imre* és *Petraskó László* gimnáziumi tanár urakat, a *Gör. Kath. Tanítói Kart*, a közhivatalok és iparosok megjelent előkelő tagjait.

Hálás köszönetünk az országos szolgálat nevében, *Kovács Gyula ügyvezető elnök, Fekete József alelnök* uraknak és az *Egylet minden közreműködő tagjának*. Büszkék vagyunk a nyiregyházi Görög Kath. Legényegyletre.

*Hulmán Károly Szege*d. Kérésed teljesült. Ertesztést kapsz. Üdv.

Hotz Sándor, Szentendre. Dolgozatod közölni fogjuk. Olvass, tanulj és szeresd nagyon az Új nemességet. Üdvözlöt.

Ujházi Sándor. Két versed közül az *Élet . . .* címűt közöljük. Mint fent Te is. Üdvözlöt.

A fennmaradt temérdek hirt és üzenetet a következő számunkban adjuk. Magyar üdvözlőnk minden jóakarátú olvasónknak.

Kiadja: az Orsz. Központi Katolikus Legényegylet, Budapest, VII., Rotenbiller-utca 20—22.

Főszerkesztő és felelős kiadó: **vitéz Pintér József.**

Felelős szerkesztő: **Gara Imre.**

Máté-nyomda, Bpest, VIII., József-utca 61. szám — Telefon: 139—259.

Cimzett:

Tek. Katolikus Legényegylet